

големия бик, старата мечка се хвърли срещу страшния неприятел. Но от какво имаше да се страхува той? Той, водителя на цялото стадо, царя на тия планински пасбища, от който даже хората се страхуват! Той изрева на бой, неведе глава и се хвърли напред, за да прикове с острите си рога старата мечка към издадените скали. Но още не бе успел да я закачи, тя с един страшен удар по главата го замая, хвърли се на плещите му и почна да го удря с страшните си лапи по ребрата, като при всеки удар откъсваше месо.

Бика зарева като бесен, замаята се, изправи се на задните си крака, като вдигна с себе си грамадната мечка, и страшно се повали възнжк на самия край на скалата, та мечката едва можа да скочи от него, когато той се сжбори в потока. Щастие бе за него, че мечката се отказа да го преследва по-нататжк. Той се изкачи на другия бряг и, като ревеше от злоба и болки, полека се прибра при своето стадо.

Хр. Йончев.

Майко!

Минаха вече тези дни ужасни —
Препжлнени сжс скржб и сжс беди...
Дойдоха, майко, други по-прекрасни,
От миналото, сякаш, ни следи...

Но твойта скржб и горест, майко клета,
И твойте, твойте сжлзи на очи,
За паднал син вжв битката проклета,
Какво би могло да ги заличи?....

Трайко Симеонов.

